

**RILEY
SAGER**

**TAJEMSTVÍ
POSLEDNÍ
NOCI**

THRILLER

PO TŘICETI LETECH ZOUPALE HLEDÁ ODPOVĚDI.
TEĎ UŽ JE ZNÁ A PŘEJE SI, ABY SE NIKDY NEPTAL.

RILEY SAGER

TAJEMSTVÍ POSLEDNÍ NOCI

Copyright © 2024 by Todd Ritter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7413-5 (pdf)

RILEY SAGER

**TAJEMSTVÍ
POSLEDNÍ
NOCI**

přeložil Michael Havlen

VENDETA

*Pro Patricii Coleovou.
Myslím, že tohle by se ti líbilo.*

Sobota 16. července 1994

6:37

Ranní slunce prosakuje do stanu jako voda a v tlumené záři dopadá na ležícího chlapce. Pramínek světla ho probudí z tvrdého spánku. Pootevře oči, přes pavučinu splených řas však vidí všechno rozmazaně. Mžourá do světla zbarveného látkou stanu do oranžova a snaží se určit polohu slunce. Přemýšlí, kolik je asi hodin a jestli je už matka vzhůru, pije kávu v kuchyni a čeká, až přijdou na snídani.

Ve stanu je dusno. Červencové vedro během noci nepolevilo, vzduch je hustý a těžký. Chtěl nechat stan během spaní rozepnutý, ale otec říkal, že by dovnitř nalétali komáři. Tak zůstal zavřený a uvnitř se nahromadilo teplo, které se mísí s výraznými pachy chlapců. Tráva a pot, repelent a opalovací krém, ranní dech a tělesný odér.

Znechuceně pokrčí nos, ucítí na čele krůpěj potu a převálí se ve spacáku. Cítí se v něm bezpečně. Jako v objetí.

I když je vzhůru, vstávat se mu ještě nechce. Netouží po ničem jiném než zůstat tam, kde je, a být tím, kým je. Klukem za líného sobotního rána uprostřed líného léta.

Jmenuje se Ethan Marsh.

Je mu deset.

A tohle je poslední bezstarostná chvíle, kterou v příštích třiceti letech zažije.

Protože ještě než znovu zavře oči, všimne si jiného světla. Jasně svislé škvíry zářící na boku stanu.

Divné.

Tak moc, že se posadí, otevře oči dokořán a zadívá se na jediný řez v látce vedoucí od vrcholu stanu až k zemi. Je mírně zkrabatělý jako čerstvě pořezaná kůže. Mezírkou spatří kousek známé zahrady. Čerstvě posekaný trávník. Bleděmodrou oblohu. Oslnivý paprsek slunce, jež se právě vyhouplo nad stromy v dálce.

Při tom pohledu si Ethan uvědomí něco, co mlhavě tušil už od probuzení, ale teprve teď to začíná chápat.

Je ve stanu.

Doma na zahradě.

Úplně sám.

Jenže když šel večer spát, byl tam s ním ještě někdo.

A ten někdo je teď pryč.

1

Řííííííz.

Ze spaní mě vytrhne drásavý zvuk, který se rozléhá temným pokojem. Odráží se od stěn a doléhá ke mně v několika vlnách. Ležím nehybně v posteli s otevřenýma očima, dokud neutichne.

Ne že bych ho doopravdy slyšel.

Po těch desítkách let už vím, že existuje jen v mé hlavě. Sen, vzpomínka a halucinace v jednom. První od chvíle, kdy jsem se vrátil do rodného domu. Upřímně řečeno mě překvapuje, jak dlouho to trvalo, zvlášť když se blíží výročí toho, co se tu odehrálo.

Sednu si a podívám se na hodiny na nočním stolku v naději, že je blíž k ránu než k půlnoci. Bohužel ne. Teprve čtvrt na tři. Čeká mě dlouhá, bezesná noc. S povzdechem sáhnu po bloku a propisce, které si nechávám vedle hodin. Mhouřím oči do tmy, až konečně najdu prázdnou stránku a naškrábu čtyři frustrující slova.

Zase jsem měl Sen.

Hodím notes zpět na stůl a propisku hned za ním. Hlasitě dopadne na desky bloku a skutálí se na koberec. Řeknu si, že ji tam nechám do rána. Že se přes noc nic nestane. Hned se mě však zmocní černé myšlenky. Co když propiska vyteče a potřísní béžový koberec černým inkoustem? Co když mě uprostřed noci někdo přepadne a jediné, čím se

budu moci bránit, bude propiska Bic bez víčka, na kterou teď nedosáhnou?

Druhá možnost je sice nepravděpodobná, přesto mě vytáhne z postele. Shrábnu kuličkové pero ze země a položím ho na notes. Tak. Teď je to *mnohem* lepší.

Úzkost na chvíli ustoupí, když už však chci zalézt zpátky pod peřinu, upoutá mou pozornost něco venku.

Světlo.

Na Hemlock Circle to není nic neobvyklého. I přes chybějící pouliční osvětlení tu nikdy není úplná tma. Světlo se rozlévá z arkýřových oken na upravené předzahrádky a rozjasňuje ložnice v patře už před východem slunce i dlouho po jeho západu. Nástěnné lampy po stranách vchodu Chenových svítí od soumraku do rozbřesku a odrazují nezvané hosty i netopýry, co se občas pokoušejí zahrnout v okapech. Bazén za domem Wallaceových vydává po celé léto podivnou namodralou záři. O Vánocích blikají světylka v pěti ze šesti domů v sousedství, včetně domu Patelových, kteří je rozvěšují na hinduistický svátek Díválí a sundávají je až s příchodem nového roku.

Pak jsou tu světla na garážích.

Má je každý dům.

Dva reflektory s pohybovým čidlem umístěné nad garážovými vraty, které se po spuštění rozzáří jako světlomety auta. Večer se ve slepé okrouhlé ulici rozsvěčují a zase zhasínají s frekvencí světlušek, když se obyvatelé vracejí za soumraku z práce, chodí si pro poštu nebo vyvážejí popelnice na chodník.

S blížící se půlnocí už ožívají jen tu a tam. Když se do ulic čtvrti zatoulá z lesa srnka. Nebo když Fritz Van de Veer pošle ženu Alici spát a potají vyklouzne ven na cigaretu.

Moji pozornost upoutalo světlo nad garáží Patelových o dva domy dál. Ozařuje část jejich příjezdové cesty tak jasně, že asfalt vypadá bílý. Ze zvědavosti vykročím k jednomu z oken v ložnici, kterou stále nepokládám za svoji. Technicky

vzato. Pokoj, co kdysi býval můj a v mých očích pořád je, se nachází přes chodbu a teď je prázdný. Tohle je ložnice mých rodičů, kam jsem se jako dítě odvážil málokdy. Vzhledem k řadě nedávných událostí, s nimiž se pořád vyrovnávám, se z ní však stala moje ložnice.

Okna v novém pokoji nabízejí panoramatický výhled na Hemlock Circle. Ze svého místa vidím alespoň část každého z domů v ulici. Nalevo zahlédnu kousek bývalého domu Barringerových a napravo roh Chenových. Naproti mně se v plné kráse zleva doprava vyjímají domy Van de Veerových, Wallaceových a Patelových, kde pořád září garážové světlo.

Nevidím nic, co ho mohlo spustit. Mitesh a Deepika Patelovi jsou nejspíš uvnitř a tvrdě spí. Žádná zvířata neprchají před světlem. Nefouká ani vítr, který by mohl rozkývat jednu z blízkých větví a spustit pohybové čidlo. Vidím jen prázdnou příjezdovou cestu v poklidné ulici uprostřed noci.

Brzy už nevidím ani to, protože světlo na garáži Patelových náhle zhasne.

O deset vteřin později se však rozsvítí u domu Wallaceových. Ten stojí vedle Patelových, oddělený jedinou silnicí ústící do kruhové ulice, kde momentálně nejsou žádná auta ani lidé, prostě nic.

Přistoupím k oknu, až se nosem téměř dotýkám skla, a snažím se něco rozpoznat – cokoli malého, co mohlo spustit světlo nad garáží Wallaceových.

Nic tam není.

Alespoň nic viditelného.

Přesto se dál tisknu k oknu a zírám i poté, co světlo nad garáží pohasne. Napadá mě jediná věc, která ho mohla aktivovat: netopýr. Těm se tu daří, protože mají dostatek potravy v podobě hmyzu žijícího v lesích kolem ulice, jak ostatně dosvědčuje i rojení u světél na verandě Chenových. Navíc je ve tmě skoro není vidět.

Pak se však rozzáří světlo nad garáží Van de Veerových a já si uvědomím, že moje teorie byla mylná. Netopýři v honbě za

kořistí divoce poletují sem a tam. Nepohybují se systematicky od domu k domu.

Ne, tohle je jiné.

Tohle je... znepokojivé.

Při vzpomínce na třicet let starou událost se mi hrud' sevře obavami.

Nemůžu se tomu ubránit. Po tom, co se tady stalo, to prostě nejde.

Když světlo u Van de Veerových zhasne, začnu počítat.

Pět vteřin.

Deset.

Pak celá minuta.

Dost dlouho na to, abych nabyl dojmu, že ať už tam venku bylo cokoli, uteklo to. Nejspíš do lesa, což znamená, že šlo o zvíře. Něco natolik malého a rychlého, že jsem si toho nevšiml, ale zase ne tak malého a rychlého, aby to uniklo citlivým pohybovým čidlům na domech na Hemlock Circle. Tlak na prsou poleví a já konečně vydechnu úlevou.

Pak se sepne světlo nad garáží Barringerových.

Samotný reflektor je těsně mimo můj zorný úhel, záře dopadající na trávník a chodník mi však zrychlí tep.

Ať už je tam venku, co chce, nezmizelo to.

Naopak se to přibližuje.

V hlavě se mi okamžitě zrodí několik scénářů, počínaje tím nejděsivějším, protože tak už to u mě prostě chodí. Vždycky myslím hned na nejhorší. Teď je to konkrétně představa, že někdo obchází ulicí.

Někdo, koho nevidím, ale určitě tam je.

Přesouvá se od domu k domu a hledá další dítě, které by unesl.

Druhá možnost je jen o něco méně znepokojivá: někdo si přišel obhlédnout Hemlock Circle a testuje venkovní světla, aby zjistil, jak těžké by bylo vloupat se do některého z domů.

Ve třetí variantě se jen někdo vydal na noční procházku. Někdo z mnoha dalších kruhových ulic ve zdejší předměstské

zástavně. Někdo, kdo stejně jako já trpí nespavostí a zkouší ji rozchodit.

Ale pokud se jedná jen o nevinnou procházku, proč se dotyčný neukáže?

Paranoidní, ale logická odpověď zní, že se o žádnou nevinnou procházku nejedná. Jde o něco jiného. Něco horšího. A já jako patrně jediný člověk na Hemlock Circle, který je v tuhle hodinu vzhůru, mám vůči všem ostatním povinnost pokusit se tomu zabránit.

Když světlo na sousedním domě Barringerových zhasne, vyrazím do akce. Víím, že teď je na řadě tenhle dům, a doufám, že pachatele přistihnu při činu. Nebo mu alespoň dám najevo, že ne všichni v ulici spí.

Vyjdu z rodičovské ložnice a spěchám chodbou ke schoďům. V přízemí přejdu bosýma nohama po dřevěné podlaze ke vchodovým dveřím. Odemknu, otevřu a vyjdu do teplé červencové noci.

Nikdo jiný venku není.

To okamžitě poznám. Jsem tu jen já, těžce oddychující a oblečený pouze v trenýrkách a tričku z koncertu kapely LCD Soundsystem. Vykročím od domu k příjezdové cestě, nic však nevidím ani neslyším. Když zabočím za roh, spustím pohybem světlo nad garážovými vraty, a to se s tichým cvaknutím rozzáří.

V první chvíli mě napadne, že ho spustil někdo jiný, a vyděšeně se otočím. Než si uvědomím, že jsem to byl já, kolem garážového světla už se shlukne hmyz. Sleduju jeho horečné kroužení a připadám si hloupě, moje ostrážitost však nepolevuje.

Vtom se mi rozlehne hlavou otrávený hlas, který mě pronásleduje už léta. *Vzpamatuj se, Ethane. Nikdo tu není.*

Pro jistotu zůstanu nehybně stát a pátrám pohledem v ulici po někom cizím. Vydržím to tak dlouho, až nakonec garážové světlo zhasne a příjezdová cesta se i se mnou znovu ponoří do tmy.

V tu chvíli to ucítím. Něčí přítomnost. Visí v nočním vzduchu jako některé vůně. Cigaretový kouř. Parfém. Připálená topinka. Jako by tu ještě před pár vteřinami někdo byl. Možná tu pořád je. Schovává se mezi stromy, které obklopují Hemlock Circle, a pozoruje mě.

Jsi paranoidní, napomene mě hlas v hlavě.

Ale tak to není. Cítím to. Stejně jako poznáte, že se ve vzdlejší místnosti někdo nachází, ačkoli nevydá ani hlásku.

Ještě znepokojivější je, jak mi ta přítomnost připadá povědomá. Nevím proč. Nejsem si jistý, jestli tu skutečně někdo je. I tak se mi ale zježí chloupky na rukou, a navzdory teplému vzduchu mi přeběhne mráz po zádech.

Teprve tehdy si uvědomím, čím blízkost cítím.

Myslel jsem si, že toho člověka už nikdy nespatřím.

„Billy?“ vypravím ze sebe.

To jméno je sice vyřčeno šeptem, přesto prostupuje nocí, rozléhá se neklidnou tmou a doznívá v ní ještě dlouho po vyslovení. Když konečně utichne, dojde mi, že jsem se spletl.

Něco takového nepřipadá v úvahu.

Billy to být nemůže.

Je už třicet let mrtvý.

2

Ještě asi minutu zůstanu venku, čekám ve tmě a zoufale doufám, že znovu ucítím Billyho přítomnost. Je ale pryč. Nezbyla tu po něm – ani po nikom jiném – sebemenší stopa.

Když se vrátím dovnitř, nejdu spát, bloudím po ztichlém, temném domě, který je i není mým domovem. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy spal celých osm hodin. Většinu života jsem měl neklidné spaní. Usínám rychle, jako když mě do vody hodí. Problémy nastávají později. Vždycky se po hodině dvou probudím naprosto bdělý, neklidný a s pocitem nepopsatelného strachu. Trvá několik hodin, než znovu usnu. Někdy se mi to nepodaří vůbec.

Můj lékař to nazývá chronickou nespavostí. Oficiálně jí trpím od svých dvaceti, i když to začalo mnohem dřív. V průběhu let jsem absolvoval vyšetření ve spánkové laboratoři, vedl si spánkový deník a vyzkoušel všechny doporučené postupy. Odstranil jsem televizi z ložnice. Hodinu před spaním jsem si četl. Dával jsem si teplou sprchu, pil heřmánkový čaj, pouštěl jsem si do sluchátek příběhy na dobrou noc. Nic nezabíralo. Ani silné prášky, co by uspaly i slona.

Teď už jsem smířený s tím, že mezi jednou a čtvrtou hodinou ráno budu vždycky vzhůru. Zvykl jsem si na ty temné, tiché hodiny uprostřed noci, kdy mám pocit, že jsem jediný na světě, kdo nespí.

Nechci ty bezesné hodiny promarnit, a tak se je snažím využít k něčemu smysluplnému. Zatímco všichni ostatní spí,

já na ně dohlížím. Na vysoké škole jsem bloudil po chodbách kolejí a obcházel nádvoří, abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Když jsme s Claudií sdíleli manželskou postel, pozoroval jsem ji ve spánku, a když se probudila a přistihla mě, byla z toho vždycky nervózní. Teď jsem sám a trávím tu dlouhou, osamělou část noci civěním z okna. Jsem jediný strážce čtvrti.

Podle doktorky Manningové – poslední z dlouhé řady terapeutů, kteří se na mně od dob dospívání vystřídali – to způsobuje kombinace pocitů viny a úzkosti.

„Nemůžete spát,“ řekla mi, „protože si myslíte, že byste mohl propásnout další šanci zabránit něčemu strašnému. A že ten, kdo unesl Billyho, si nakonec přijde i pro vás.“

Pronesla to s naprostou vážností, jako bych to už neslyšel nejmíň desetkrát. Jako by mi takhle zřejmá diagnóza mohla pomoci se aspoň jednu noc pořádně vyspat. Dělal jsem, že mi konečně otevřela oči, srdečně jí poděkoval, vyšel z ordinace a už se tam nikdy nevrátil.

To bylo před sedmi lety, a navzdory tomu, co jsem doktorce Manningové tvrdil, stále nemůžu spát.

V současné době se moje nespavost dá zvládnout. Nedo-statek spánku doháním přes den – po obědě si dám šlofíka, večer klimbám na gauči u televizních zpráv a v neděli vyspávám až do dvanácti. To se změní, až v září začne školní rok. Pak budu muset vstávat v šest, ať už jsem se vyspal, nebo ne.

Teď je ale teprve polovina července, takže můžu bloumat z pokoje do pokoje. Za ten týden, co jsem se nastěhoval a rodiče odstěhovali, jsem v domě nic neudělal, a tak působí rozháraně a provizorně. Jako by to všichni – rodiče, stěhováci i já – vzdali někde v půlce. Většina mého majetku, včetně poloviny oblečení, zůstává v krabicích naskládaných v rozích prázdných pokojů a čeká na vybalení. K tomu je potřeba přičíst všechno, co tu nechali rodiče – nábytek, který by se jim do menšího bytu na Floridě nevešel nebo se jim už nelíbil a nestál jim za převoz.

V jídelně je na místě stolu prázdný obdélník obklopený židlemi. V kuchyni zbyly po vyplenění skříněk jen nesoudě pozůstatky talířů, příborů a sklenic. V obývacím pokoji zůstala pohovka, ale křeslo, v němž otec každý večer usínal, je pryč. Stejně jako televize. A pendlovky. A minimálně jeden konferenční stolek, i když křišťálová mísa, která na něm bývala, teď leží na běžovém koberci.

Při každém pohledu na ni si uvědomím, že s tím musím něco udělat. Nemůžu to takhle nechat napořád. Nemám však v úmyslu se tady usadit, protože pak už by nešlo jen o provizorium, ale o smutný, trvalý přesun, jehož se obávám.

Skoro třicet let jsem tady trvale nebydlel – až do minulého týdne. Na podzim po Billyho zmizení jsem se nevrátil do školy. Alespoň ne do školy, kam jsem předtím chodil. Do té s dobře známými chodbami, učiteli a kamarády, s nimiž jsem se nikdy přes léto nevídal, i když jsme bydleli jen kousek od sebe. Místo toho mě rodiče poslali na soukromou školu na severu státu New York, kde nikdo nevěděl, kdo jsem. Ani co se stalo u nás doma na zahradě. Ani že od té doby málokdy dokážu spát celou noc.

Bylo osvobozující bydlet ve starém internátě mezi kluky, kteří se o mě vůbec nezajímali. Využil jsem toho a ochotně jsem splynul s davem. Nikdo si mě nevšímal a já jsem se ze všech sil snažil, aby to tak i zůstalo. Ani svým několika blízkým přátelům jsem o Billym neřekl. I když jsem si to ale nechal pro sebe, nemohli si nevšimnout, že se mi vždycky před svátky nebo letními prázdninami horší nálada – a s jakou radostí se po jejich skončení vracím do školy.

Kamarádi si asi mysleli, že nesnáším rodiče. Ve skutečnosti jsem ale nesnášel tenhle dům. Připomínal mi, co se tady stalo. Když jsem se uprostřed noci probudil a podíval se z okna svého pokoje, uviděl jsem travnatý plácek, odkud Billy zmizel. Nejhorší ze všeho byl ale pocit viny, který mě u toho pokaždé přepadal.

Billy byl pryč.

A já byl pořád tady.

Nepřipadalo mi to správné.

Když přišel čas vybrat si vysokou školu, zvolil jsem si takovou, která byla ještě dál od domova. Northwestern University. Tam bylo lehčí ztratit se v zástupech studentů proplouvajících mezi krásnými léty a drsnými zimami. Dal jsem se dohromady s partou odpadlíků. Bláznů do videoher a komiksů, kteří jsou dneska v kurzu, ale tehdy to rozhodně neplatilo. I mezi nimi jsem byl tak trochu outsider, protože jsem dával přednost knížkám před Game Boyem a klidným posezením před pařbami.

Na jedné z takových menších sešlostí jsem potkal Claudii, která tam přišla s kamarádčinou kamarádkou. Ocitli jsme se vedle sebe v rohu, kde jsme usrkávali vlažné pivo a tvářili se, že nám chutná.

„Výhodou velkých mejdanů je to, že se na nich introverti jako my ztratí. Tady bohužel vyčníváme,“ řekla bez vyzvání.

Podíval jsem se na ni nad okrajem plastového kelímku. Byla hezká, takovým intelektuálským způsobem. Hnědé vlasy. Štíhlá postava. Plachý úsměv.

„Proč si myslíš, že jsem introvert?“ zeptal jsem se.

„Tvůj výraz,“ odpověděla. „Tvoje chování. Řeč těla. To, že tady stojíš se mnou, předsedkyní Anonymních introvertů.“

Usmál jsem se, překvapený a potěšený, že mě tak dobře odhadla. „Ale ty jsi promluvila první.“

„Jen proto, že mám slabost pro kluky v brýlích.“

Tahle jediná věta mi dodala dost odvahy na to, abych ji pozval na rande. Šli jsme na pizzu a pivo. Otřepanější první schůzku v Chicagu byste asi nevymysleli. Když jsme se potom vraceli na kolej, řekl jsem jí něco neotřepaného – že v létě, když mi bylo deset, ze stanu na zahradě někdo unesl mého nejlepšího kamaráda a od té doby o něm nikdo neslyšel.

„Ježíši,“ vyhrkla ohromeně. „Kdo byl ten tvůj kamarád?“

„Billy Barringer.“

Claudia to jméno pochopitelně znala. O Billym slyšel každý. Ztracený chlapec.

Tak ho překřtili novináři v týdnech po jeho únosu, kdy toho byly plné zprávy. A ve stinných zákoutích internetu plných konspiračních teorií, kde se o něm pořád mluví, mu tak říkají dál. Billy se pro ně stal něčím jako městskou legendou, i když jeho příběh není tak záhadný jako zmizení dívek z letního tábora ani tak děsivý jako povraždění party teenagerů v chatě v pohoří Poconos.

Billyho případ mezi lidmi stále rezonuje, protože se odehrál na zahradě poklidného předměstí, které je obecně považováno za jedno z nejbezpečnějších míst v Americe. A pokud se to mohlo stát tady, mohlo se to stát kdekoli.

Toho večera jsem Claudii pod vlivem stresu, přemíry piva a jejích krásných pronikavých očí všechno řekl.

Jak se uprostřed noci někdo vplížil do naší zahrady, rozřízl stan, kde jsme spali, a vytáhl Billyho ze spacáku.

Jak jsem to celé prospal a nevěděl, co se stalo, dokud jsem se ráno neprobudil a nevšiml si slunce proudícího štěrbinou ve stanu, která tam večer rozhodně nebyla.

Jak zvláštní byly ty první ranní hodiny, kdy nikdo z nás nechápal závažnost situace a naše zmatenost přebíjela strach.

Jak byla policie bezradná a nedokázala najít sebemenší stopu, kdo mohl Billyho unést. Ani proč. A co se s ním pak stalo.

Jak ani po všech těch letech nikdo nic neví. A že se to nejspíš nikdy nedozvíme. A že si to všechno strašně vyčítám, protože jsem u toho byl. A trápí mě to tolik, že bych byl někdy radši, kdyby tenkrát unesli mě.

„Ale neunesli,“ řekla Claudia. „Teď jsi tady se mnou.“

Pak mě políbila a moje srdce se rozletělo jako tisíc motýlů. V tu chvíli jsem si slíbil, že s ní zůstanu tak dlouho, jak jen to půjde.

Nakonec z toho bylo sedmnáct let, během nichž jsme oba vystudovali. Nejdřív já, o dva roky později i Claudia. Zůstali

jsme v oblasti Chicaga – ona získala práci u správy parků a já si našel místo učitele na soukromé škole podobné té, kterou jsem sám navštěvoval. Nikdy jsem nepatřil mezi nejoblíbenější učitele. Měl jsem hodně daleko do filmových sympatií, jejichž zápal je tak nakažlivý, že studenti nakonec stojí na lavicích a recitují básně. Chodil jsem do práce, učil jsem a probíral se znuřenými pubertáky *Nadějně vyhlídky* a *Jako zabít ptáčka*.

Náš společný život možná nebyl vzrušující, ale byl fajn.

A pak už ne.

Teď jsem tady a procházím zšeřelým domem do půlky zaplněným krabicemi se zbytky toho kdysi fajn života. Vezmu si mobil z nabíječky v kuchyni (další tip pro nespavce: nespěte s telefonem ve stejné místnosti) a napíšu zprávu.

nemůžu spát. samozřejmě

Zarazím se a pak napíšu, co doopravdy cítím.

chybíš mi, Claude

Odešlu textovky dřív, než si to rozmyslím, i když vím, že zní naprosto zoufale. Takhle jsem si sám sebe ve čtyřiceti rozhodně nepředstavoval. A už vůbec jsem si nemyslel, že budu bydlet v domě svého dětství. Byl to nápad rodičů, který mi oznámili s tím, že se konečně rozhodli přestěhovat na Floridu.

„Prokážeš nám tím službu,“ řekla mi matka, když jsem se tomu zpočátku bránil. „S prodejem domu jsou jen starosti.“

Ve skutečnosti chtěla říct, že ví, že procházím citově i finančně náročným obdobím a že mi rádi pomůžou, i když už dávno nejsem ve věku, kdy bych měl potřebovat pomoc od rodičů.

Nakonec jsem povolil a nastěhoval se do domu, zatímco rodiče se zabydlovali v novém bytě nedaleko Orlanda. A od

té doby jsem tady, uvězněný mezi dospělostí a pubertou. Občas mám pocit, že se rodiče každou chvílí vrátí s nákupem a matka mi oznámí, že koupila zmrzlinu Ben & Jerry's s mojí oblíbenou příchutí. Jindy mi zase připadá, jako bych se ocitl v budoucnosti, kdy už oba dávno nejsou mezi námi a já jsem všechno zdědil.

Na konci chodby, za předsíní a prádelnou, je bývalá otcova pracovna, kde jsem si zřídil provizorní kancelář. Krabice jsou tady vybalené, ale jen tak napůl. Otec tu sice nechal knihovny, ale stůl si odvezl, takže si musím dávat notebook na otlučený konferenční stůl, který jsem našel ve sklepe.

Rozsvítím lampu, sednu si ke stolku a otevřu notebook. Namlouvám si, že nic konkrétního nehledám. Že budu jen bezmyšlenkovitě surfovat po internetu, dokud se neunavím nebo nevyjde slunce, podle toho, co přijde dřív.

Ale já moc dobře vím, co mě zajímá, a zadám příslušnou adresu s nerozvážnou lehkostí někoho, kdo znovu sklouzává ke starému zlovyku.

Národní systém pro hledání pohřešovaných a nezjištěných osob.

Zkráceně NamUs.

Online databáze lidí, kteří se pohřešují, byli uneseni nebo zmizeli beze stopy.

Statistiky dobře znám. Každý rok je v Americe nahlášeno více než půl milionu nezvěstných osob. Ačkoli se drtivá většina rychle najde živá a zdravá, někteří takové štěstí nemají a skončí v databázi NamUs. Z těch, kteří zůstávají pohřešování po roce, dvou nebo i více, se nakonec stanou odložené případy.

A potom je tu Billy. Případ odložený někam hodně hluboko.

Při zadávání Billyho jména se neubráním myšlenkám na to, co jsem předtím cítil na příjezdové cestě. Jako bych byl člověk se ztrátou paměti, na něhož najednou zaútočí tisíc vzpomínek. Náhlé procitnutí, překvapivé a zároveň uklidňující. Pocit dávno zapomenuté důvěrnosti.

A to stačilo, abych si na zlomek vteřiny pomyslel, že to byl skutečně Billy.

Že je naživu.

Že se vrátil.

Billy je však stále nezvěstný, jak potvrzuje jeho stránka na webu NamUs. Nahoře je číslo jeho případu, jméno a fotografie, pod níž se vyjímá červený pruh a bílá písmena tvořící to strašné slovo.

Pohřešovaný.

Snímek byl vyfocený v tělocvičně školy v říjnu předchozího roku. Někde v bytě rodičů je zarámovaný můj portrét, kde stojím před stejným flekatým modrým pozadím. Na té fotce mám zmačkané tričko s límečkem, vlasy zkrocené gelem a zářivě se usmívám, div mi zuby nevypadnou z pusy.

Billyho školní fotka je pravý opak. Vypadá na ní nezvykle zakřivené a upjaté. Nesouhlasně křiví ústa, jako by byl nejradši úplně jinde. Tmavě modrou košili a zelenou kravatu mu určitě vybrala matka. Nejspíš se mu dokonce pokusila učesat nepoddajnou kštici, ale bezvýsledně. Trčící pramen vlasů vzadu na hlavě je nejroztomilejším detailem snímku.

Vedle fotky je uvedeno datum, kdy Billy zmizel a co měl naposledy na sobě. Černé tričko, modré kraťasy, bílé tenisky.

Ano, to je přesné, ale povrchní. Já třeba vím, že černé tričko mělo na prsou bílý flíček, kraťasy byly značky Umbro a tenisky si sundal hodinu před spaním, a když jsem se probudil, pořád ležely ve stanu. Jeho posledním jídlem byly dva maršmelouny, které moje matka opekla v troubě, protože si myslela, že rozdělávat oheň na zahradě je příliš nebezpečné. Pamatuju si dokonce i Billyho poslední slova.

Hakuna matata, kámo.

Série portrétů ve spodní části stránky ukazuje, jak mohl Billy vypadat v průběhu let. V patnácti, ve dvaceti, v pětadvaceti. Vycházejí ze školní fotky a všechny ho znepokojivě zobrazují ve stejné modré košili a zelené kravatě, jako by to

bylo jediné oblečení, které kdy nosil, a zázračně se zvětšovalo spolu s jeho tělem, jak rostl, sílil a stárl.

Poslední fotografie napovídá, jak by vypadal před pěti lety, v pětatřiceti. Má kulatější obličej, lehce podmračený výraz však zůstává. Vlasy už mu netrčí z hlavy, jsou tmavší a hustší. Tuhle fotku už jsem si prohlížel. Nesčetněkrát. Pokaždé mě zarazí, jak zvláštní je vidět ve středním věku někoho, koho si představuju jako věčně malého. Tentýž nepříjemný pocit někdy mívám, když stojím před zrcadlem. Při pohledu na jemné vrásky na obličejích a prosedivělé vlasy na skráních i v řídkých vousech mě napadá: *Kdy jsem sakra takhle zestárl?*

Jenže u Billyho je otázkou, *jestli vůbec zestárl*. Je možné, že je dodnes naživu, žije v naprosté anonymitě a splývá s ostatními muži středního věku? Těžko. Kdyby byl skutečně naživu, copak by se o tom už dávno nevědělo? Neukázal by se Billy *někomu*?

Pro takový případ je na konci stránky uveden kontakt na policii. Za ty roky, co Billyho profil v databázi navštěvuju, se několikrát změnil, i teď je jiný než minule. V současné době je kontaktní osobou detektiv Ragesh Patel z místního policejního oddělení, jediný syn Miteshe a Deepiky Patelových, kteří bydlí o dva domy dál. Znatelný sešup. Dříve to měl na starosti někdo z FBI, což jasně napovídá, že ani úřady už v Billyho nalezení nevěří.

Svým způsobem to chápu. Všichni včetně jeho nejbližších si myslí, že Billy je mrtvý. Rok po jeho zmizení se dokonce konala zádušní mše. Taky jsem se jí zúčastnil. Potil jsem se v nepohodlném obleku, který jsem si koupil speciálně pro tu příležitost, a zíral na Billyho fotku ve stříbrném rámečku umístěnou na prázdné rakvi. Všichni ostatní mezitím zírali na mě – na kluka, kterého *neunesli*. Cítil jsem, jak mě celý kostel tiše hodnotí a přemítá, v čem jsem tak jiný, že si únosce místo mě vybral Billyho. V tu chvíli jsem si strašně přál, aby se role obrátily. Aby Billy zůstal naživu a já byl kdekoli jinde než tam. Ten pocit ve mně ještě zesílil, když paní

Barringerová začala křičet. Její nářek byl tak hlasitý a use-
davý, že se rozléhal celým kostelem, až se otřásaly tabulky
ve vitrážových oknech.

Zavřu databázi a vyhledám si Billyho jméno na Googlu.

Nejnovější odkaz vede na webovou stránku amatérského
detektiva, který si získal značnou popularitu probíráním ne-
vyřešených případů. Kliknu na něj a okamžitě se mi zobrazí
dvě fotky.

Ty fotky.

Dva snímky, které jsou nejvíc spojované s podivným pří-
padem Billyho Barringera. V určitých částech internetu si
získaly věhlas. Jsou tak známé, že je najdete na všech blozích,
podcastech a webových stránkách o skutečných zločinech.
Pochopitelně jsou oba vyfocené na naší zahradě, přesto mě
to znepokojuje.

Jeden zachycuje oranžový stan na travnatém plácku obe-
hnaném policejní páskou. Snímek pořízený fotografem de-
níku *Star-Ledger*, který se bez svolení mých rodičů vplížil
k nám na zahradu, se stal obrazovým symbolem případu
Billyho Barringera. V jeho centru se nachází svislá štěrbinu
na boku stanu plandající ve větru, jenž rozechvíval policejní
pásku tak, že bzučela jako telefonní drát. Ta nenápadná me-
zírka – a temnota za ní – přitahuje lidi už třicet let. Nutí je
podívat se blíž a pátrat pohledem po stopách dávné hrůzy.

Dokonce i mě, který jsem v tom stanu byl jen pár hodin
před vznikem fotografie, ale o tom, co se stalo, vím stejně
málo jako všichni ostatní.

Druhá fotka je poslední známý snímek Billyho, pořízený
4. července 1994. Jí na ní plátek melounu a ze rtů mu kape
růžová šťáva, jako by byl upír. Je mnohem hezčí než strohá
školní podobenka, a proto se jí podle mě média tak chytla.
Vypadá tam jako normální kluk, i když ve skutečnosti byl Billy
všechno, jenom ne normální.

Vedle něj stojí někdo, koho z fotky úplně vyřízli, až na kou-
sek holé paže, která se na okraji snímku dotýká Billyho ruky.

To jsem já.

Moji rodiče měli obavy, jak na mě kamarádův únos zapůsobí, a než fotku pustili do médií, pečlivě mě z ní odstranili. Tím způsobili paradoxní obrat situace.

Ztraceného chlapce Billyho to léto viděli doslova na každém kroku, skoro stejně často jako O. J. Simpsona a jeho bílý Ford Bronco. A já jsem se stal neviditelným. Pouhým kouskem kůže patřícím dalšímu chlapci. Jelikož jsem byl nezletilý, média i policie mě tak začaly označovat.

„Další chlapec.“

Jako například: „Desetiletý Billy Barringer byl unesen uprostřed noci, když stanoval na zahradě s dalším chlapcem,“ což je shodou okolností první věta na webové stránce, kterou mám teď otevřenou v notebooku. Čtu dál, přestože se tam nepíše nic, co bych už tisíckrát neviděl. Je tam krátký úvod o Billym – kdo byl, kde bydlel, co dělal v den svého zmizení a co se stalo, když si všichni uvědomili, že je pryč. V textu se tu a tam objevují i odkazy na mě jako na „dalšího chlapce“, „sousedu“ či „Billyho nejlepšího kamaráda“. Všechny ty eufemismy mi připadají směšné vzhledem k tomu, že jinak web uvádí jména téměř všech ostatních, včetně mých rodičů.

Fred a Joyce Marshovi.

Jejich jména jsou vedle Billyho rodičů, Blakea a Mary Ellen Barringerových, spolu s naší tehdejší adresou. Koneckonců Billy zmizel z naší zahrady. A moji rodiče ho dostali na starost.

Jediným dalším významnějším jménem, které se na webu ani nikde jinde nezmiňuje, je Andy Barringer, Billyho mladší bratr. V té době mu bylo sedm a média ho rovněž nechala na pokoji, věnovala mu sotva pár slov.

Stejně jako většina článků, jež jsem o Billyho zmizení četl, i tenhle má odsuzující podtón. Je to pořád dokola. V týdnech po únosu se hodně rozebíralo, jak mohl někdo nepozorovaně unést chlapce ze zahrady na rušném předměstí. Všichni – od večerních zpráv přes *New York Times* až po *Nevyjasněné*

záhady, které tomu na podzim věnovaly jednu epizodu – měli stejné otázky. „Jak se to mohlo stát?“ ptali se. „Jak to, že si toho nikdo nevšiml?“

I když to nikdo nevyslovil nahlas, bylo jasné, že to dávají za vinu dospělým bydlícím okolo.

Hlavně mým rodičům.

A úplně nejvíc mně.

Malý dílek viny, který nám nepřičetli, padl na úřady, jimž se nikdy nepodařilo zjistit, co se s Billym stalo.

Do vyšetřování se postupně zapojily snad všechny myslitelné bezpečnostní složky, od místní policie až po FBI. Dokázaly se shodnout jedině na tom, že v noci z 15. na 16. července mezi 23.00 a 6.30 někdo vyřízl metr dlouhý otvor v levé části stanu a Billyho jím vytáhl ven.

Co se stalo pak, bylo a pořád je záhadou.

Podrobnější zkoumání odhalilo, že látka byla proťatá zvenčí. Jelikož se jednalo o čistý řez, vyšetřovatelé předpokládali, že ho způsobil nový nebo čerstvě nabroušený nůž. Podle úzké šterbiny dospěli k závěru, že se jednalo o kuchyňský nůž, a nikoli lovecký, který má silnější čepel.

Na základě téhle informace policie provedla důkladnou prohlídku všech domů v ulici. Vzpomínám si, jak jsem seděl v kuchyni s rodiči a agentem FBI a poslouchal dupání v patře, kde vyšetřovatelé procházeli pokoj po pokoji. V té době jsem netušil, co přesně hledají. Věděl jsem jen to, že rodiče mají strach, takže jsem se taky bál.

Při prohlídce se ve všech domech na Hemlock Circle našlo několik nožů. Jejich testy jednoznačně neprokázaly, že by některý z nich vyřízl díru do mého stanu.

S prohlídkami přišly i výsledky. Každý v sousedství musel podstoupit několik kol dotazování. Místní policisty vystřídali detektivové státní policie a po nich dorazili agenti FBI.

Nikdo nenahlásil, že by viděl nebo slyšel něco podezřelého, snad proto, že se zahrady na Hemlock Circle nacházejí mimo dohled okolí. Naši kruhovou ulici jsem si vždycky

představoval jako kulatý žeton z deskové hry Trivial Pursuit a každý pozemek jako jeden z barevných klínek, které se do něj vkládají při správné odpovědi. Každý dům navíc stojí trochu šikmo vůči sousedním stavbám. To všechno spolu se živými ploty kolem zahrad brání obyvatelům ve snadném výhledu na cizí pozemky. Jediní, kdo mohli podat k noci Billyho zmizení nějaké užitečné svědectví, jsme byli já a moji rodiče. Ti však měli ložnici v přední části domu, odkud byl výhled do ulice, a ne na zahradu za ní.

Pokud jde o mě, webová stránka, na kterou se dívám, to shrnuje takhle: „Druhý chlapec ve stanu tvrdil, že nic neviděl ani neslyšel.“

Jedno slovo v té větě mě trápí.

Tvrdil.

Jako bych snad policii lhal.

Jako by mi na Billym nezáleželo, a přitom bych dal cokoli za to, abych zjistil, jaký osud ho potkal.

Jenže teď už se nedá nic dělat. Přes veškeré pátrání a výsledky se podařilo zjistit jediný náznak Billyho pohybu: policejní psi sledovali jeho pachovou asi dva kilometry rozsáhlým lesem obklopujícím ulici. Končila u málo používané přístupové cesty, která rozděluje les na dvě části a spojuje dvě větší, rušnější silnice, což vedlo policii k domněnce, že Billyho odvekleli ze stanu k čekajícímu autu.

Nikdo neví, kdo to udělal a co bylo dál. Ve stanu ani venku se nenašly žádné známky zápasu. Nikdo neohlásil, že by slyšel výkřiky nebo volání o pomoc. Na naší zahradě neobjevili žádnou krev. Nebyly tam ani čerstvé stopy, hlavně proto, že odpoledne 14. července jsme posekali trávu a byla proto příliš krátká na to, aby v ní někdo zanechal výrazné otisky bot. Na zahradě se našly stopy patřící více než deseti lidem, a to díky večírku na oslavu Dne nezávislosti, který rodiče začátkem měsíce uspořádali.

Mohl to být kdokoli z nás.

Nemusel to být nikdo z nás.

V průběhu let se objevila spousta podezřelých, žádný však příliš neobstojí: buď jsou nepravděpodobní, nebo je rovnou vyloučili.

Tak například Nepravděpodobný podezřelý číslo 1: Fred Marsh.

Můj otec.

Byl první, o kom policie uvažovala, a jak by ne?

Zločin se přece stal na jeho zahradě a pod jeho dohledem. Od samého začátku však bylo zjevné, že by nikdy nic takového neudělal. Je to slušný chlap. Dobrý člověk. Věrný manžel a profesor sociologie na Princetonské univerzitě, tak úzkostlivě dodržující zákony, že nikdy nedostal ani pokutu za překročení rychlosti. Matka, která rovněž nebyla s morálkou na štíru, navíc odpřisáhla, že celou noc spal vedle ní. A proč by vzorná žena v domácnosti a dlouholetá členka rodičovského sdružení v takové věci lhala?

Podezření se tak z otce téměř okamžitě přesunulo na Nepravděpodobného podezřelého číslo 2: Billyho otce Blakea Barringera.

Jelikož byl stan proříznutý na straně otočené k domu Barringerových, vyšetřovatelé předpokládali, že Billyho únosce přišel odtamtud. To přivedlo policii k otázce, zda pachatelem nebyl pan Barringer. Stejně jako v otcově případě to ovšem nikam nevedlo.

Blake Barringer, obchodní zástupce farmaceutické společnosti, byl tu noc na služební cestě v Bostonu. Desítky svědků ho viděly v hotelovém baru, kde skoro do jedenácti večer popíjel pivo značky Sam Adams, a z hotelu se odhlásil druhý den ráno poté, co ho manželka telefonicky informovala o Billyho zmizení. Bylo vyloučené, aby odjel domů, unesl syna a pak se vrátil do Bostonu.

Navíc neměl žádný zjevný důvod synovi ublížit a z Billyho zmizení byl stejně otřesený jako zbytek rodiny. Většina únosů rodiči navíc bývá důsledkem sporů o opatrovnictví a Barringerovi zůstali manželé až do Blakeovy smrti v roce 2004.

Nepravděpodobní podezřelí číslo 3 až 16 byli všichni ostatní obyvatelé Hemlock Circle. Kromě mě a Billyho se tu noc v naší ulici nacházelo ještě patnáct dalších lidí. Všichni jsme se tím či oním způsobem stali součástí vyšetřování. Nikdo z nás neměl důvod Billymu ublížit – ani jsme netušili, kdo to mohl udělat.

Tuhle mezeru se snažily zaplnit desítky osob, které v průběhu let prohlašovaly, že vědí, co se stalo. Magoři, lidé toužící po pozornosti a v některých případech i naprostí psychopati tvrdili, že Billyho unesli. Nebo že ho zavraždili. Nebo že Billyho viděli, jak balí potraviny v místním supermarketu.

K dnešnímu datu se k činu přihlásilo sedm mužů. Policie každé doznání prošetřila. Žádné se nepotvrdilo, takže nám, kdo jsme Billyho znali a měli ho rádi, zbyly jen zmařené naděje a nezodpovězené otázky.

V současné době se téměř všichni shodují, že pachatelem byl zřejmě někdo zvenčí. Vplížil se do poklidné rezidenční čtvrti, unesl Billyho a stejně tiše zase zmizel. Tuhle teorii zastává i webová stránka otevřená na mém notebooku. Podle ní blíže neurčený svědek den před Billyho zmizením zahlédl v ulici podivného muže v maskáčích. Policii se však nikdy nepodařilo spojit Billyho únos s podobnými případy. Neodpovídalo to vzorcům žádného známého sériového vraha dvacet let před rokem 1994 ani v posledních třiceti letech. FBI vyslýchala lidi uvězněné za únosy a vraždy mladých chlapců, nikdo z nich se však nepřiznal, že by s tím měl něco společného.

Od té doby uplynulo třicet let a situace je pořád stejná. Žádný pachatel. Žádné odpovědi. Nic než smutná, krutá skutečnost, že Billy je stále nezvěstný.

Zavřu notebook a vrátím se nahoru. V ložnici znovu sáhnou po propisce a notesu. Jediný lék na moji nespavost, který alespoň trochu zabírá. Předminulý terapeut mi řekl, že když se mi něco honí hlavou a nemůžu kvůli tomu do pozdní noci usnout, je nejlepší si to zapsat. Tím umožním mozku nechat přemýšlení na později – pomocí něčeho jako tlačítka

odloženého buzení. Ne vždycky to funguje, ale je to lepší než nic.

Otevřu blok na stránce, kam jsem naposledy psal.

Zase jsem měl Sen.

Pod to přidám: *Billy venku NENÍ.*

Opatrně položím zápisník i propisku na noční stolek a podívám se na hodiny. Je krátce před čtvrtou. Ještě mám šanci na pár hodin spánku.

Když ale zavřu oči, v myšlenkách se vrátím k webu o skutečných zločinech, který jsem si předtím prohlížel. Byl sice lépe napsaný a zpracovaný než jiné podobné stránky, pořád však nepodával celistvý obraz situace. Zaprvé naznačoval, že Billyho únos přišel zčistajasna. Že den jeho zmizení byl jako každý jiný den toho léta. Že se na obzoru neobjevily žádné bouřkové mraky, které by předznamenávaly blížící se zkázu, a ze zpětného pohledu ve čtvrti nepředpovídaly tragédii ani žádné události.

Většina z toho je pravda. *Bylo* to typické léto v New Jersey. Slunečné. Líné. Na matčin vkus trochu dusné, ale příjemné.

Příběh má však i další stránku. Tak jako vždycky. Den, kdy Billy zmizel, byl ve skutečnosti všechno, jenom ne obyčejný.

A já jsem hned po probuzení věděl, že něco nehraje.

Pátek 15. července 1994
8:36

Ještě než Ethan otevře oči, nějaký šestý smysl mu napoví, že něco není v pořádku. Leží v prostěradlech zmuchlaných od toho, jak se ve spánku odkopával a zase přikrýval, a slyší Barkleyho škrábat na dveře pokojíčku, které mu teprve nedávno dovolili na noc zavírat. Ještě na jaře ho matka nutila nechávat je otevřené, aby ho mohla večer snadno kontrolovat, že nezůstává vzhůru příliš dlouho. Ethan přísahal, že to už není třeba. Až po otcově zásahu – „Je mu deset, Joyce. Dej tomu klukovi trochu soukromí.“ – se matka umoudřila. Od konce školního roku si před spaním konečně mohl dveře zavírat.

Když teď ale jeho bígl čenichá, škrábe a dožaduje se puštění ven, Ethan o svém rozhodnutí na okamžik zapochybuje. Možná by přece jen nebylo špatné nechávat ty dveře ještě rok otevřené, pomyslí si. Barkley by si tak mohl chodit, kam se mu zlíbí, a on by se vyspal.

Když odhrne tenkou příkrývku a vyleze z postele, ucítí nezaměnitelnou vůni lívanců a slaniny linoucí se škvírou pode dveřmi. Není divu, že chce pes ven. Vůně jeho oblíbené snídaně přinutí Ethana také vstát.

Otevře dveře a nechá Barkleyho seběhnout po schodech do kuchyně. Chystá se ho následovat, vtom se však zmateně zarazí.

Dnes je pátek. Matka dělá lívance se slaninou jenom v sobotu. Proč by je otec smažil v pátek ráno, když je matka v práci?

Odpověď Ethanovi dojde, když vstoupí do kuchyně a najde tam nejen otce, ale i matku. To se ve všední letní dny stávalo málokdy. Od té doby, co matka začala chodit do práce, už ji během týdne po probuzení většinou nezastihl. Je to zvláštní obrat oproti zbytku roku, kdy zase brzy ráno odcházel otec. Přes prázdniny učil jen v několika letních kurzech, ale ty byly až odpoledne, takže Ethanovi připravoval snídani.

Ještě podivnější byl předchozí večer, kdy Ethanova matka dvě hodiny po večeři jela do práce. S otcem zrovna sledovali reprízu *Simpsonových*, když vešla do obývacího pokoje s klíčky v ruce a řekla: „Musím si skočit do kanceláře. Něco jsem tam zapomněla.“

Ethan moc nevnímal, ale zaslechl otce zamumlat něco jako: „Teď? Nemůže to počkat do rána?“

„Bude to jen chvilka,“ ujistila ho matka a chvatně zamířila ke garáži.

Nakonec to trvalo přes půl hodiny. Ethan to ví, protože když se vrátila, *Simpsonovi* už skončili a začal seriál *The Sinbad Show*. Teď si klade otázku, jestli její dnešní ranní přítomnost nějak nesouvisí se včerejším pozdním odchodem.

„Brýtro, chlape,“ přivítá ho otec zpoza čerstvých *New York Times*. Na stole před ním je kouřící hrnek kávy a talíř s hromádkou lívanců.

Ethanova matka stojí mlčky u sporáku.

Ačkoli mu to nikdo nezdůrazňuje, Ethan si v hloubi duše uvědomuje, že má celkem bezstarostný život. Bydlí v hezkém domě obklopeném jinými hezkými domy v hezké čtvrti uprostřed dalších hezkých čtvrtí. Dostane všechny hračky, které si zamane, i když na ně třeba musí čekat do Vánoc nebo do narozenin. Jeho rodiče si každé dva roky kupují nové auto. Dvakrát byli v Disney Worldu. Když ho výjimečně něco trápí, jde buď o něco banálního – blížící se písemka z matematiky,

poslední místo při tělocviku –, nebo o neurčité, abstraktní obavy. Smrt. Válka. Pohyblivý písek.

Ale pohled na mlčící matku v zástěře a s obracečkou v ruce, jako by byla sobota, i když rozhodně není, naplňuje Ethana úzkostí, kterou za svůj mladý život téměř nepoznal.

„Co se děje?“ zeptá se.

„Vůbec nic, chlape,“ odpoví otec, stále schovaný za novínami.

„Ale oba jste doma.“

„A co je na tom tak zvláštního?“ Otec konečně sklopí *Timesy* a upře na něj profesorský pohled, který Ethan dobře zná. Klidný výraz. Zkoumavé oči orámované želvovinovými brýlemi. Levé obočí povytažené tak vysoko, že připomíná otazník. „Bydlíme tady.“

„Víš, jak to myslím,“ kontruje Ethan a přisune se se židlí ke stolu, zatímco mu matka servíruje snídani.

„Chce vědět, proč nejsem v práci,“ řekne matka otci, jako by tam Ethan vůbec nebyl.

„Jsi nemocná?“ zajímá se Ethan. „Proto jsi doma?“

„Už tam nedělám.“

„Proč ne?“

Matka se podívá na otce. Beze slov si vymění pohledy a Ethan ví, že uvažují, kolik mu toho mají říct. Skončí to tím, že otec přikývne a matka řekne: „Už mě nepotřebují.“

Ačkoli z napětí v jejím hlase je jasné, že se jí o tom nechce mluvit, Ethan potřebuje vědět víc. Do práce nastoupila v květnu. Pro kluka, který byl zvyklý mít matku po ruce před školou i po ní a v létě celý den, to znamenalo obrovskou změnu. Když se Ethan poprvé vrátil ze školy do prázdného domu, bylo to zároveň děsivé i vzrušující. Jistě, sám byl jen hodinu. A ano, nakonec si jako vždycky pustil televizi a chroupal kreky. Ale podobně jako si každý večer zavíral dveře pokojíčku, i tenhle drobný střípek svobody mu dodával pocit větší dospělosti.

Jeho druhou, avšak stejně důležitou myšlenkou je skutečnost, že když teď matka zůstane celý den doma, nebude

potřebovat chuť Ashley. Což je pro Ethana horší než ztráta svobody. Znamená to, že Ashley už nejspíš po zbytek léta neuvidí. A on je s ní rád.

„Najdeš si jinou práci?“

„Nevím.“ Matka vezme kousek slaniny, chvíli váhá, jestli ho sníst, a nakonec ho dá Barkleymu. „Uvidíme.“

Podle Ethanových zkušeností to skoro vždycky znamená ne. Ještě se mu však nechce to téma opustit.

„Myslím, že bys měla,“ řekne. „Nebo se zkus zeptat v práci, jestli by tě tam nenechali dělat něco jiného.“

„Takhle to bude nejlepší,“ použije matka svůj další oblíbený eufemismus pro „ne“. „Navíc se tam vracet nechci.“

„Proč ne?“

„Nemůžu o tom mluvit.“

Ethanův otec opět sklopí noviny. „Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Je to složité,“ odpoví matka, odnese pánev ke dřezu a napustí do ní vodu. I Ethan ví, že tahle zdržovací taktika neuspěje. Fred Marsh je ztělesněná vytrvalost.

Jak se dalo očekávat, otec počká, až kohoutek přestane téct, a pak začne: „Říkala jsi, že tě propustili kvůli škrtům. Co je na tom tak složitého?“

Matka namísto odpovědi vezme drátěnku a začne drhnout.

„Joyce, co mi tajíš?“ zeptá se otec. „Stalo se včera večer něco?“

Ethanova matka kývne ode dřezu na Barkleyho, jenž stojí u posuvných dveří na terasu a čenichem se opírá o sklo. „Vezmi ho ven,“ řekne Ethanovi. „Asi potřebuje čurat.“

Ethan zírá do poloprázdného talíře před sebou a začne protestovat, ale pak si to rozmyslí. S rodiči se děje něco divného. „Běž, chlape,“ dodá otec. „Jenom na chvíli. Neboj, snídani ti nikdo nesní.“

Ethan otevře dveře a Barkley ihned vyrazí ven. Začne lítat po zahradě a prohánět ptáky, až za ním vlaje ocas. Ethan bosky vykročí po terasové dlažbě rozpálené sluncem.

V chladnější trávě najde klacek, s nímž si s Barkleym hráli den předtím.

„Tady!“ houkne a okamžitě upoutá Barkleyho pozornost. „Aport!“

Hodí klacek vysoko do vzduchu a sleduje, jak se obloukem snáší přes trávník a dopadá na okraj lesa za zahradou. Barkley se za ním rozběhne, zatímco Ethan se podívá k domu. Uvnitř sedí rodiče u jídelního stolu a hádají se. Při tom pohledu se Ethanovi sevrou vnitřnosti.

Rozvod je další z jeho nejasných obav, byť méně abstraktní než ostatní. Viděl, co se stane, když se rodiče rozejdou. Před třemi lety bydlel v sousedním domě Ethanův bývalý nejlepší kamarád Shawn. Když se mu rodiče rozvedli, dům šel do prodeje a Shawn se musel s matkou přestěhovat do Texasu. Od té doby o něm Ethan neslyšel.

Obává se, že by se totéž brzy mohlo stát i jemu, ačkoli ani jeden z rodičů nepůsobí přes dveře na terasu příliš nasupeně. Otec má zase ten svůj profesorský pohled, o němž Ethan ví, že může znamenat ledacos. Zvědavost. Netrpělivost. Frustraci.

Matčin výraz je mnohem srozumitelnější. Vypadá prostě smutně.

Ethan se otočí čelem do zahrady. Všimne si, že Barkley je pořád u lesa a na aportování už zapomněl. Místo toho upřeně civí mezi stromy, strnulý jako socha. Když zavrčí, je mu to tak nepodobné, že Ethanovi přeběhne mráz po zádech.

„Copak, Barkley?“ zeptá se. „Co tam vidíš?“

Asi veverka, napadne ho. Nebo některé z dalších zvířat, co se během dne vždycky vynoří z lesa. Ethan si vybavuje jediný případ, kdy slyšel svého psa vrčet – při pikniku na 4. července bůhví proč vycenil zuby na Fritze Van de Veera.

„Pojď sem, Barkley,“ pokusí se Ethan odlákat psa od toho, co je v lese. Když to nezabere, vykročí přes zahradu k místu, kde čerstvě posekaný trávník hraničí se stromy. Je to jasná demarkační linie. Za ní se les táhne kilometry daleko a narušuje ho jen přístupová cesta, která jím prochází.

Nedávno Ethan dostal povolení chodit s Billym až k silnici, vzdálené asi kilometr a půl, ale dál už ne. Což mu vyhovuje. Netouží ji překračovat. Ne že by se bál. Jenom nikdy neměl potřebu vydávat se do hloubi lesa. Beztak už věděl, co tam je. Spousta stromů. Spousta kamenů. A Hawthornův ústav, o němž Ethan neví nic než to, že existuje a že tam nesmí chodit.

„Drž se odtamtud dál,“ řekla mu matka během podzimní procházky lesem.

„Proč?“

„Protože je to soukromý pozemek a cizí tam mají vstup zakázán.“

„Ale co tam je?“ zeptal se Ethan.

„Nic, co by tě zajímalo.“

Ethan si vzal její slova k srdci a dál se tomu místu vyhýbá. Na rozdíl od jiných dětí jeho věku ho zakázané věci nelákají. Předpokládá, že ústav bude stejný jako otcovo pracoviště, možná ještě nudnější.

Vtom se zezadu ozve zvuk, který Ethana s Barkleym vyleká. Oba se prudce otočí, na prázdný les rázem zapomenou a zahledí se na smaragdový trávník mezi nimi a domem.

V trávě pár metrů od živého plotu oddělujícího Ethanovu a Billyho zahradu leží baseballový míček.

Ethan ho zvedne a všimne si stop od trávy a otisků Barkleyho zubů, památek na desítky předchozích případů, kdy míček skončil na jeho zahradě. Tohle léto se to stalo denní rutinou. Tajný signál, jímž se Ethan se sousedem domlouvají.

A sdělení je vždycky stejné.

Billy si chce hrát.